

Nina Ossavy

SANGEN

blir borte

2021

Ein fleirstemt song

På ein pleieheim i Danmark søkte dei kommunen om 50 000 ekstra kroner for å ta dei demente bebuarane med opp i ein luftballong over den vesle byen. Leiaren vart innkalla til ein samtale der ho vart spurd kvifor i all verdi dei demente skulle opp i lufti og sjå utover staden sin, når dei ikkje kom til å hugsa det grann av det? Hadde dei ikkje viktigare ting å bruka pengane på?

Ho svarde: - Fordi dei smiler og ler medan dei er der oppe.

Medan songen vert vekke, syng Nina mammaen sin. Hugsar ho, skriv ho, filmar ho, er med ho. Gjev oss ho som ho var, som ho er. Medan ho vert borte, vert ho sunge fram. Ho vert sett, spegla, løfta. Slikt kjem ikkje alle mødre til del.

Ein stad trur eg at mamma Inger Kristine veit, kjenner og høyrer at ho blir sunge fram av ei viljesterk dotter, ei dotter som ikkje gjer slepp, som ikkje vil at mammaen skal verta vekke utan at ein fleirstemt song av og med – og til ho, vert med på vegen.

Geddy Aniksdal

Regissør, primo juni 2021

Publikumstjenesten

Sangen blir borte : Nina Ossavy

23g025531

Kjære mamma

Du har alltid sunget for meg. Du skrev små dikt og laget sanger til familiens konfirmasjoner og jubileer. Du var sangen. Sangen var din. Nå blir sangen langsomt borte. Det er jeg som må synge for deg nå.

Da du ble 50 år, startet du opp med Dikteriet. På bestilling og stikkord laget du bryllupssanger, konfirmasjonssanger, taler og dikt. Du ble profesjonell og det gav deg en ny identitet. Du kalte deg tekstforfatter. Du ble intervjuet på lokalradioen og i lokalavisen. Jeg må innrømme at det hendte jeg lo litt for meg selv, for jeg tenkte at du var naiv og rar. Men du var glad. Og stolt. Tekstforfatter. Det var jo nesten det samme som en forfatter det.

Nå kan du ikke lenger dikte, nå kan du ikke lenger synge en hel sang. Det er jeg som må synge for deg nå.

Du er vakker ennå mamma. Ingen kan se at hjernen din er dekket av slagg. Men jeg vet at du lider. Du vet knapt hvem du er. Du har ofte angst. Du gråter mye. Nesten hele tiden gråter du. Du har vondt. Armene verker. Nakken verker. Ryggen verker. Hoftene verker. Beina dine henger ned i rullestolen uten støtte. Det har blitt søkt om en støtte til beina, om en tilpasset rullestol, men den har ikke kommet. Nå har du snart sittet i et år i den rullestolen som ikke passer deg. Du sitter ikke godt, selv om du må sitte hele tiden. Beina blir hovne og vonde.

Du vet ikke hvor du er. Du vet ikke hvorfor du er der du er. Men du vet at det ikke er hjemmet ditt. «Jeg vil hjem, sier du. Skal du ta meg med meg i dag? Ta med meg hjem. Jeg vil hjem. Skal du ta meg med hjem i dag?»

Jeg skulle ønske jeg kunne ta deg med hjem mamma, men du har ikke noe eget hjem lenger. Du vet ikke engang at du ikke klarer å gå. Du husker ikke at beina ikke lenger kan bære deg. Du kjenner ikke morfinplasteret som sitter bak på ryggen. Er ikke klar over din egen historie, husker ikke fallene på lukket demensavdeling. At du falt og brakk to lårhalser, den første kun en uke etter at du kom dit. Den andre tre måneder etter. Husker ikke operasjonen, ørheten etter narkosen, smertene etterpå. Men du merker etterdønningene der du sitter, eller ligger, med smerter.

Jeg skulle ønske jeg kunne bære deg mamma, men ryggen min er ikke sterk nok. Jeg må stole på at de som passer på deg, sørger for at du har det så bra som du kan ha det. At du ikke skader deg. At du får i deg næring. At du får kjærlighet og omsorg.

Selv om jeg er din verge nå, selv om rollene er byttet om og jeg føler at jeg har blitt mor for min egen mor, så kan jeg ikke ta vare på

deg. Jeg skulle ønske at du kunne bo hos meg, men det går ikke. Jeg bor på 50 kvadrat med mann og to barn. Opp til huset vårt er det 39 trapper. Det må to mennesker og en maskin til, for å løfte deg inn på do. Det er ikke praktisk mulig. Men jeg gjør så godt jeg kan mamma. Som du gjorde så godt du kunne for meg.

Jeg bor 154 km unna deg. Om jeg kjører bil, må jeg reise gjennom 13 tunneler. I tunellene kan jeg kjenne en redsel for aldri å komme ut. Hva om det begynner å brenne? Hva om jeg kjører inn i veggen, eller inn i motgående fil og krasjer med bilen på andre siden? Hva om det kommer en flodbølge? Hva om jeg blir værende i denne tunnelen for alltid?

Jeg var på vei til deg, for å hjelpe deg med å skrive det som skulle bli den siste konfirmasjonssangen du laget. Jeg kjørte i tunnelen under fjorden, jeg så det skiftende lyset i de ulike tunnelene og tenkte; var det på den måten minnet ditt begynte å glippe? Kunne du føle at du nærmet deg det hvite lyset, noe klart og våkent, men så rett før du kom ut i lysningen, glapp det og du vendte tilbake til tunnelen, til skumring, grums og uklarhet.

På radioen i bilen hørte jeg noen forskere snakke om at biene kunne ha utviklet en slags demens på grunn av giftstoffene som brukes i landbruket. De glemmer hvor de skal, og så farer de vill. Hjemme i kuben venter dronningen forgjeves på folket sitt, men biene kommer ikke hjem. Skjer det det samme med biene som med deg mamma? Finner du ikke veien hjem til deg selv?

Dette var mens du bodde i omsorgsbolig, mens du fortsatt nesten klarte deg selv. Men jeg merket at du glemte mer og mer. Du husket ofte ikke hvilken dag det var. Kunne ta ut 5000 kroner for å legge dem bort og ikke finne dem igjen. Du hadde begynt å si det samme igjen og igjen.

Jeg kjenner alltid en lettelse ved å se det hvite lyset i enden av tunnelen, vite at jeg kommer ut. Du gjorde ikke det mamma. Det har blitt mørkere og mørkere. Kanskje visste du ikke engang at du var i en evigvarende tunnel. For det hendte at du sa den gangen: Heldigvis er jeg ikke som mamma, hun ble senil vet du Nina, jeg er i hvert fall klar i toppen.

Kjære mamma. Du har bodd mange steder i mens hukommelsen forvitret gradvis: Omsorgsbolig, bofelleskap, pleiehjem. Med og uten låst dør.

Etter at du hadde bodd i omsorgsboligen noen år, ble du først flyttet til et hjem med åpen dør, før du ble loset videre til et nytt sted, et sted for de med langt fremskreden demens. Der var døra låst.

På hjemmet med åpen dør, kunne du i teorien gå ut. Du var fri. Men som regel satt du inne, jeg tror du var redd for å gå deg bort. Dessuten var du avhengig av rullator eller at noen gikk med deg. Helst begge deler. Jeg tok deg ofte med ut. Du bodde i et området du hadde vokst opp i. Vi gikk ned til elva. Ut til parken. Du kunne kjenne igjen gater og hus. Det var et koselig hjem. I gangene var det plassert gamle redskaper. En rokk. En gammel tøyrulle. Det var bilder av dere som bodde der, malerier, blomster, rolige farger og god atmosfære.

Så ble du flyttet. Jeg fikk høre at du ville få det bedre.

Samme dagen du ble flyttet til det nye stedet med låst dør, fant jeg deg på gulvet der. Alene. Jeg kom gående inn på avdelingen med en kasse med minner i hendene og det første jeg fikk øye på var deg. Jeg så deg der du lå på gulvet og hylte i panikk. Skrek av fortvilelse. Andre pasienter satt og stirret på deg eller sov med hodet skjevt på brystet.

Du hadde falt. Bak deg stod en pleier med armene i kors. Nesten uttrykksløst betraktet hun deg der du lå på gulvet og hylte. Jeg kastet fra meg esken, sprang bort til deg mens jeg som deg, hylte av skrekk. Jeg ropte til pleieren som sto der, fortsatt med hendene foldet sammen, som en saltstøtte. Som forbannet. Uangripelig. Ubevegelig. Jeg ropte: Skal du ikke hjelpe mamma opp?

Nei, du hadde bare trasset, mente hun. Du hadde satt deg ned med vilje, for å få oppmerksomhet og nektet nå å reise deg. Hun ville ikke hjelpe deg. Du skulle klare deg selv. Som om du var en frekk unge. Pleieren ble stående. Det var jeg som måtte hjelpe deg opp. Dette var ditt, og mitt, første møte med avdelingen med låst dør.

Jeg visste godt at du ofte ikke klarte å gå selv. At du trengte rullator. Eller at noen måtte gå ved siden av deg om du skulle gå selv, for plutselig ville ikke beina lystre. Forbindelsen mellom beina og hodet kunne bli kuttet, som om strømmen plutselig gikk. Du kunne bli stående og skjelve, mens foten ikke ville noe sted. Alt dette må ha stått i rapporten fra det andre hjemmet. Der du hadde bodd i tre år og aldri falt, ikke en eneste gang. Der de passet på deg. På stedet med låst dør var det en annen holdning. Du skulle klare deg selv.

Etter fallet tok jeg deg med på rommet. Prøvde å roe deg. Fra rommet over gangen ropte en kraftig mannsstemme kontinuerlig på moren sin. Ingen gikk til han for å roe han ned. Etter en lang stund ble han flyttet litt lengre vekk, inn i en stue, han fortsatte å hyle. Jeg gikk og spurte om han ikke skulle få hjelp. De må ha trodd at jeg mente han burde dopes ned, for svaret jeg fikk var at: De drev med miljøforbedrende tiltak og skulle ikke bruke beroligende midler! Jeg skjønnte at det miljøforbedrende tiltaket var å flytte han inn på en stue alene. Han fikk det ikke bedre av det, han fortsatte å rope på moren sin. Mamma! Mamma! Mamma! Han kunne vært operasanger, så sterk var stemmen. Du ble enda mer fortvilet av de høye ropene mamma og du spurte meg med redde øyne: Har jeg kommet på galehuset?

Ja, mamma, det føltes ut som et galehus. Alle senere ganger jeg besøkte, deg ropte mannen, eller noen andre. Bygningen var helt ny men veggene var kalde, ingen hyggelige farger. Sterilt. Atmosfæren var så annerledes som den kunne ha vært fra stedet du kom fra. Selv om jeg etterhvert oppdaget at enkelte pleiere var enestående gode, hang det et kaldt gufs over avdelingen.

Allerede den første dagen spurte jeg journalen din, mamma. Jeg ville vite navnet på pleieren som ikke hadde hjulpet, jeg ville vite hvorfor dette hadde skjedd, sørge for at det ikke skulle skje igjen. Men jeg kunne ikke få journalen, ble jeg fortalt. Jeg kunne heller ikke få navnet på pleieren. I fortvilelse ringte jeg til bror min som er lege. Jeg ringte også til fylkeslegen. Begge sa at jeg hadde rett på journalen etter pasient og brukerrettighetsloven, paragraf 5-1, jamfør paragraf 3-3. Men sykehjemmet nektet. En uke etter dette fikk jeg en telefon fra sykehjemmet. Du hadde falt igjen. Du var på sykehus nå. Hofta var brukket. Dette var din første operasjon. Et par måneder etter dette, fikk jeg en ny telefon, du hadde falt igjen. Den andre hofta var brukket. Etter fallene, etter operasjonen, etter narkosen og de sterke smertestillende du måtte få, lå du mest i senga og visnet bort. Du hadde mye vondt. Men uten å forstå hvorfor. Gråt mer enn før. Mye mer. Ble urolig. Så syner. Hallusinerte.

Syke barn har oftest foreldre til å snakke for seg. Det finnes også et barnevern. Trenger vi et eldrevern mamma? De som har en dement foreldre, har ofte barn selv, kreftene strekker ikke alltid til for å kjempe en kamp for foreldrene også. Stemme til å snakke selv, har du ikke. For hvordan kan du snakke for deg selv, når du knapt vet hvem du er? Hvem skal snakke for deg mamma, når du ikke kan og jeg ikke har krefter?

Etter nesten to års kamp med sykehjemmet for å få journalen din, etter flere møter og anmodninger som ikke førte frem, sendte jeg endelig en klage til fylkeslegen. Jeg torde ikke gjøre det før, for jeg var redd for at du skulle få det enda dårligere om jeg ble en vanskelig pårørende som klaget på avdelingen du var på. Men nå hadde du hadde blitt flyttet til en annet sted og jeg skrev en lang og saklig klage.

Jeg er din lovmessige verge. Jeg er også din datter. Jeg har rett på den journalen. Men sykehjemmet nektet. De ville ikke avsløres tror jeg. Men ved å ikke ville gi meg journalen, avslørte de seg. De hadde noe å skjule.

Etter at jeg skrev klagen til fylkeslegen, ble det oppdrettet tilsynsak mot sykehjemmet. Det føltes som en seier, selv om du allerede har tapt på alle punkter og aldri vil vinne. Du får ikke forlighet i beina igjen.

Sykehjemmet kom tilslutt med en forklaring på hvorfor jeg ikke hadde fått journalen din. De skrev til fylkeslegen av «de hadde glemt det».

Men det at de ikke hjalp deg opp, det kan ikke ha vært en forglemmelse mamma. Det var en unnlatelse med alvorlige følger.

Kjære mamma. Jeg husker deg mest som blid, men mens jeg vokste opp ble du mer og mer bitter, du klaget mye, særlig over pappa. Lastet frustrasjonen din over på meg. Du prøvde å beholde

smilet, men tilslutt forsvant det. Når ble smilet ditt borte? Jeg prøver å huske. Men det er som om du en dag smilte og den neste ikke. Ble smilet ditt borte over natta?

Du har mange ganger sagt at du gjorde ditt beste. Jeg tviler ikke på det. Men du hadde fire unger og en sjuk gubbe å passe på. For faren min var sjuk. Det visste jeg ikke da. Du hadde grunn til å klage.

Vi var fattige da jeg vokste opp på 70 og 80 tallet. Før pappa ble sykemeldt og siden ufør, jobbet han skift på papirfabrikken. Du var hjemmeværende husmor eller vasket på skolen til brødrene mine. Kjølenskapet var ofte tomt. Det var mye jeg ikke visste.

Jeg visste at pappa stort sett var sur og slem mot deg mamma. At det var noe med nervene. Jeg visste ikke at han var manisk depressiv, hadde perioder med suicidalitet og tydelige psykopatiske trekk. Visste ikke at eldstebroren min ble sendt opp på loftet for å se om pappa hadde hengt seg. At pappa ble tvangsinnlagt innimellom.

Hva gjorde det med deg mamma? Å leve med han under kontinuerlig kontroll? Å leve under så kummerlige forhold, i fattigdom, der nesten hver dag var en kamp? Du begynte å glemme. «Jeg glemmer jeg», sa du ofte mens jeg vokste opp. «Det er min største styrke Nina, jeg glemmer alt det vonde».

Du lyktes kanskje for godt mamma? For du glemte så mye at du glemte det meste. Du lukket det inni deg og ble tidlig dement. Men allikevel, når jeg ser hvordan du har det nå. Når jeg ser angsten og sorgen din, tårene som renner uten at du vet hvorfor, når jeg hører bitterheten og smerten i de setningene som kommer, når jeg masserer de stive skuldrene dine, prøver å rette ut bein og fingre som har låst seg, så tenker jeg at du husker allikevel. At kroppen husker, at de opplevelsene du har jobbet så hardt med å fortrenge, har satt seg fast og dukker opp som sorte punkter av sorg og angst i kroppen. At de bølgene som traff deg så hardt, ennå resonnerer i vev, brusk og celler. River i marg og bein. Og jeg lurar: Er kanskje også undertrykt sorg og depresjon en av årsakene til demens?

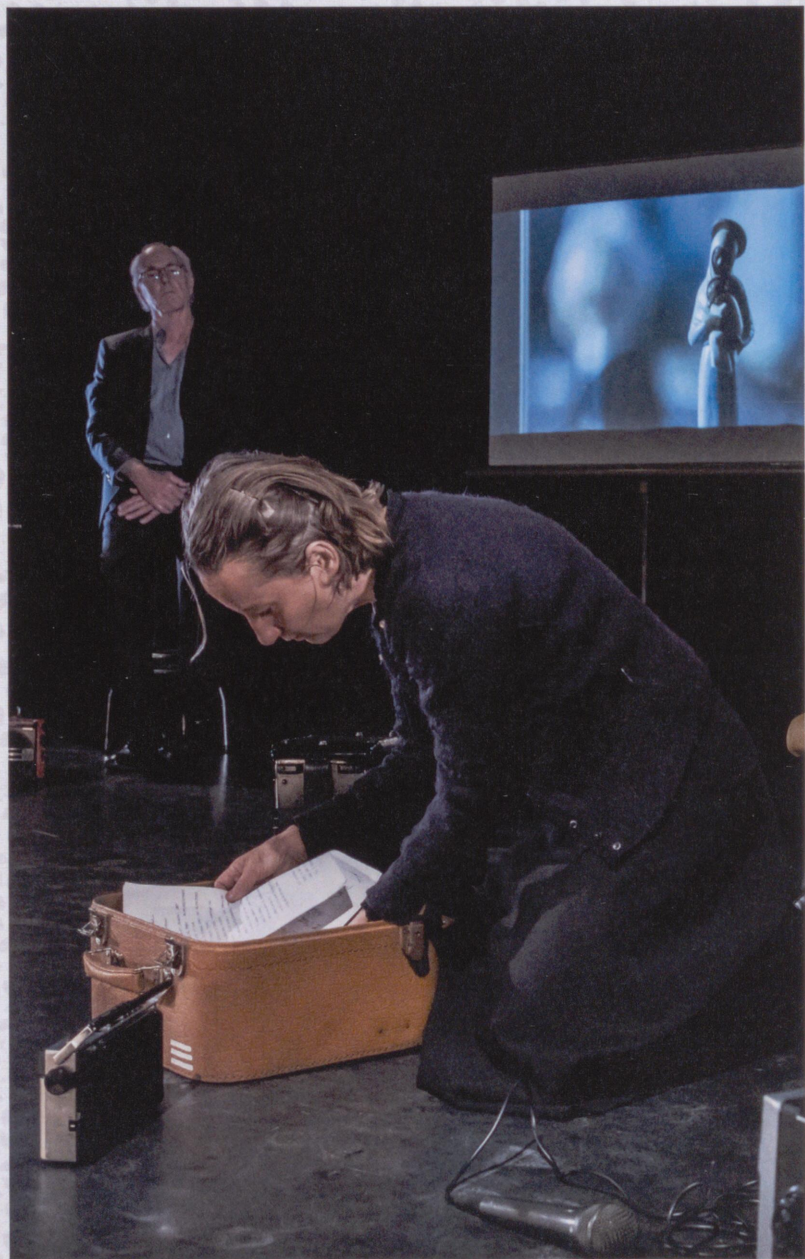
Flere av mine barndomsminner tangerer de av dine minner, som du bevisst har ønsket å fortrenge. Men i motsetning til deg mamma, har jeg i flere år jobbet for å huske dem. Gjennom kunst og gjennom terapi har jeg ønsket å erverve en opplevelse av å eie minnene, ikke bli eid av dem. Ikke fortrenge erfaringer, men forstå, for å bli helere. Komme gjennom, lage nye spor i hjernen som kan hele noe av sårene jeg fikk da jeg var liten. Jeg håper at det å skrive ned minner, også de vonde, kan være en bearbeidelse av mine taps-erfaringer. At det å huske egne minner fra barndommen kan være til hjelp for å hente tilbake noe jeg selv har tapt.

Det høres kanskje litt enkelt ut mamma, men jeg tenker på erfaringer i livet som bølger som treffer oss. Noen er krusninger, noen er mer som dønninger. Noen slår oss over ende som en tsunami. Andre kan så vidt kjennes, men de former oss, om vi husker dem eller ikke.

Kanskje kan det at jeg jobber så aktivt med egne traumer være med på å forhindre at jeg selv får demens? For det er jeg selvsagt redd for mamma. At jeg, som deg, skal bli rammet. Som også mor-mor ble. At slagget skal spre seg i hjernen min og begrave også mine minner i svart glemsel.

Jeg kan bli livredd om jeg ikke husker navnet på en person. Om jeg ikke husker hva jeg har snakket med noen om. Om noen sier: det sa du jo. Om jeg blander navnene til døtrene mine, om jeg kaller noe for et feil ord. Da kan jeg kjenne et gufs, en klam og mørk redsel, for å ende opp som deg.

Jeg har lest at trening at den beste måten å forebygge demens på. Ikke det å løse kryssord, som mange mener. Man trener hjernen ved å trene, så jeg trener. Jeg bruker heller ikke deodorant med aluminium. Jeg spiser ikke hvitt sukker eller mat som er prosessert, aller helst lavkarbo og økologisk mat. Jeg tar tilskudd av oljer og vitaminer. Jeg er kanskje hysterisk. Men det er sånn det er. Jeg er redd for at hjernen min vil bli begravet, før jeg blir det.

Da jeg ryddet ut av rommet ditt, fordi du skulle flyttes på avdelingen med låst dør, fant jeg en bunke med tekster du hadde laget. De lå sammen med Den Store Rimordboka. Små dikt og sangtekster jeg ikke hadde lest før. Jeg fant også en perm med alle konfirmasjons-sangene du har laget. Både de du laget til oss fire ungene, men også alle fra den profesjonelle tiden.

Det var fint å lese diktene dine. De var på rim selvsagt. Men jeg kunne gjenkjenne mye av det du skrev om. Kjærligheten din til natur og gleden du finner der, resonnerer i meg.

Nå klarer du ikke lenger å dikte. Nå klarer du ikke lenger å synge en hel sang. Det er jeg som må synge for deg nå. Men vi har øyeblikk der jeg synger en av de gamle sangene for deg, som du sang for meg, og du plutselig synger med og ler. Det er når jeg synger for deg mamma, at du blir mest nærværende .

Du er på alder med Dolly Parton og som henne skrev du om barndommen din, foreldrene dine og lengselen etter den tida som var. Hun skrev om oppveksten sin i Smokey Mountains i Tennessee. Du om oppveksten din i Porsgrunn. Noe av det første hun gjorde, da hun ble rik på å skrive og synge om barndommen sin, var å kjøpe tilbake hytta som hun vokste opp i. For hennes familie var fattige. Som vi var. Hun skrev om jakka moren sydde til henne av lapper. Du laget kjoler til meg av gamle gardiner.

Nå husker du ikke lenger din egen historie. Du har glemt moren og faren din, glemt fisketurene, båtturene, teltturene i skogen. Du har glemt fortellingen fra Svarteberget som du har fortalt så mange ganger. Men jeg husker.

Igjen og igjen fortalte du om bjørnen som kom utenfor teltet en natt dere overnattet på Svarteberget da du var liten. Dere våknet på natta og hørte noen dyr romstere på utsiden av den tynne teltduken. Bestefar mente at det måtte være en bjønn og dere fikk nesten ikke

sove av bare spenning. Dagen etter viste han dere spora. - Ja, der hadde det vært en binne med to unger.

Du ville så gjerne til Svarteberget igjen og jeg ville så gjerne ta deg med dit. Hvor ligger Svarteberget, spurte jeg. Men du husket ikke lenger. Svarteberget var borte. Jeg er også i ferd med å bli borte for deg.

Du ble flyttet fra avdelingen med låst dør mamma. Du er på et annet sted nå. Det er jeg glad for. De passet ikke godt nok på deg på det forrige stedet. Døra er fortsatt låst, men det er ikke noe du tenker på. Du har mer enn nok med å overleve, å være til i denne siste fasen.

Det første de sa på det nye stedet, var at «mammaen din er underernært». Jeg svarte at de ikke hadde villet sette inn noen tiltak i forhold til mat og næring, der du bodde før. Pleieren svarte det ikke er lov til det, og at de ville passe på deg nå, sørge for at du fikk i deg næring. Jeg gråt av glede. For du ble undernært på det forrige stedet. Der ble jeg fortalt at du hadde sluttet å ta til deg næring. De ville ikke sette inn noen tiltak. Jeg forstod ikke hva de mente med tiltak, ville de at du skulle sulte? Var ikke livet ditt mer verdt?

Det var visst det de mente.

Etter en tid ringte de igjen og sa du hadde hatt pustestopp på natten. Skulle du dø nå? Jeg dro og besøkte deg. Kjørte gjennom alle tunellene. Satt og holdt deg i hånden. Du hadde blitt så blek mamma. Som om du var i ferd med å trekke deg tilbake. Jeg forbedte meg på at du snart skulle forlate meg. Men du kom deg igjen, som du har gjort så mange ganger. Du er sterk mamma. Midt i alt det svake. Jeg spurte deg om du ikke ville lukke øynene og sove litt. «Nei», svarte du, «jeg er så redd for å dø». Selv om livet var så hardt, ville du fortsatt leve.

Så ble du flyttet til hjemmet du er nå. Et siste stopp. Jeg tror det største tiltaket de gjorde på dette stedet, var at de satt seg ned med

deg når du spiste. Hendene dine er så krokete av artrose at du klarer ikke å løfte en skive med mat og du kan også glemme at du spiser. Bli sittende og se ut i rommet, eller inn i deg selv, jeg vet ikke hvor du ser, men maten kan bli liggende på tallerkenen. Det holder ikke at du får en «delikat og fargerik tallerken», som de mente du fikk på stedet med låst dør, om du ikke får hjelp til å få maten inn i munnen. Du får også ekstra næring nå. Du har lagt på deg litt.

Ennå lever du, ennå puster du. Det hender at du smiler igjen. Men som regel gråter du.

Som en av de siste gangen jeg var hos deg, hvor du har en veldig dårlig dag. Du gråter og har vondt over alt. Vet ikke hvor du er. Du klager og sier at jeg er over alle haugene. At jeg ikke bryr meg om deg og aldri besøker deg. Jeg vet ikke helt hvem du tror jeg er. Du kaller meg for ditt eget navn. Inger, sier du til meg. Kan du hjelpe meg Inger? Kan du svippe meg hjem Inger?

Ingenting av det jeg gjør eller sier lindrer. Jeg har for lengst sluttet å minne deg på Jesus som du fant så mye trøst i før. «Han har glemt meg», sa du om den saken sist jeg prøvde. Men så finner jeg frem en perm med gamle dikt du har samlet. Og jeg kjenner igjen fler som du leste for meg da jeg var liten. Jeg ser Zinken Hopp sitt dikt om fugleungen og fuglemammaen. Jeg leser det diktet igjen og igjen, for at du skal få det med deg. Etterhvert merker jeg at du begynner å følge med, du slutter å gråte. Men da jeg kommer til avsnittet hvor mammaen til fugleungen sier at, «jeg må nok gi slipp på deg en vakker dag, uten kamp og uten slag», begynner jeg å gråte.

Jeg leser og gråter. Leser og gråter. For jeg vet at nå er det snart jeg som må gi slipp på deg mamma. Slik du gav slipp på meg da jeg skulle ut av redet. Mens jeg leser og gråter, ser du plutselig rett på meg, som om du virkelig ser meg igjen og vet at det er datteren din som sitter der foran deg og gråter, og du sier mens du ser på meg: Dette var en god stund Nina.

Så blir du borte igjen.

Kjære, kjære mammaen min, jeg vil at du skal vite at, selv om det kan virke som om du har glemt meg, har jeg ikke glemt deg. Sangen er i ferd med å bli helt borte, snart stilner den helt. Men ennå kan noen rytmiske toner eller linjer åpne opp inn til deg og vise meg hvem du egentlig er. Du sender meg et smil, synger en kort strofe av en sang, en liten latter kanskje, og i et kort øyeblikk legges en skjør vev av gjenkjennelse seg over den sorte råken, som hullene i hukommelsen har skapt mellom oss. For ennå er jeg der i glimt. Minnet om meg er fortsatt bevart et sted mellom rommene i hjernen, mellom alt som glipper. I mellomrommene.

Der finnes jeg. Der finnes du.

Medvirkende

Regi: Geddy Aniksdal

Manus: Nina Ossavy

Musiker: Henning Farner

Skuespiller: Nina Ossavy

Dramaturg: Marius Kolbenstvedt

Klipp: Marius Kolbensvedt og Nina Ossavy

Lydlandskap/elektronisk musikk: Marius Kolbenstvedt

Sangtekster: Inger Ossavy Solberg og Nina Ossavy

Melodier: Nina Ossavy

Øvrige musikalsk arr. Henning Farner og Nina Ossavy

Lys: Lars Løberg

Forestillingsbilder:

Hans Petter Eliassen

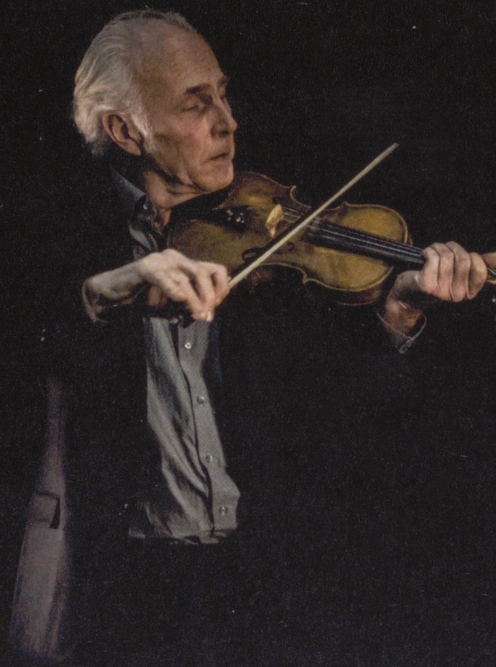
Stills fra film:

Magnus Dorati

Bilde av Nina og Inger

på s.13: Iben Ossavy

Programdesign: Wera AS

Forestillingen er støttet av:

Dramatikerforbundet,
Fond for frilansere, Fond for lyd og bilde,
Fond for utøvende kunstnere,
Norsk Kulturråd, Nesodden kommune,
Skien kommune

Takk til:

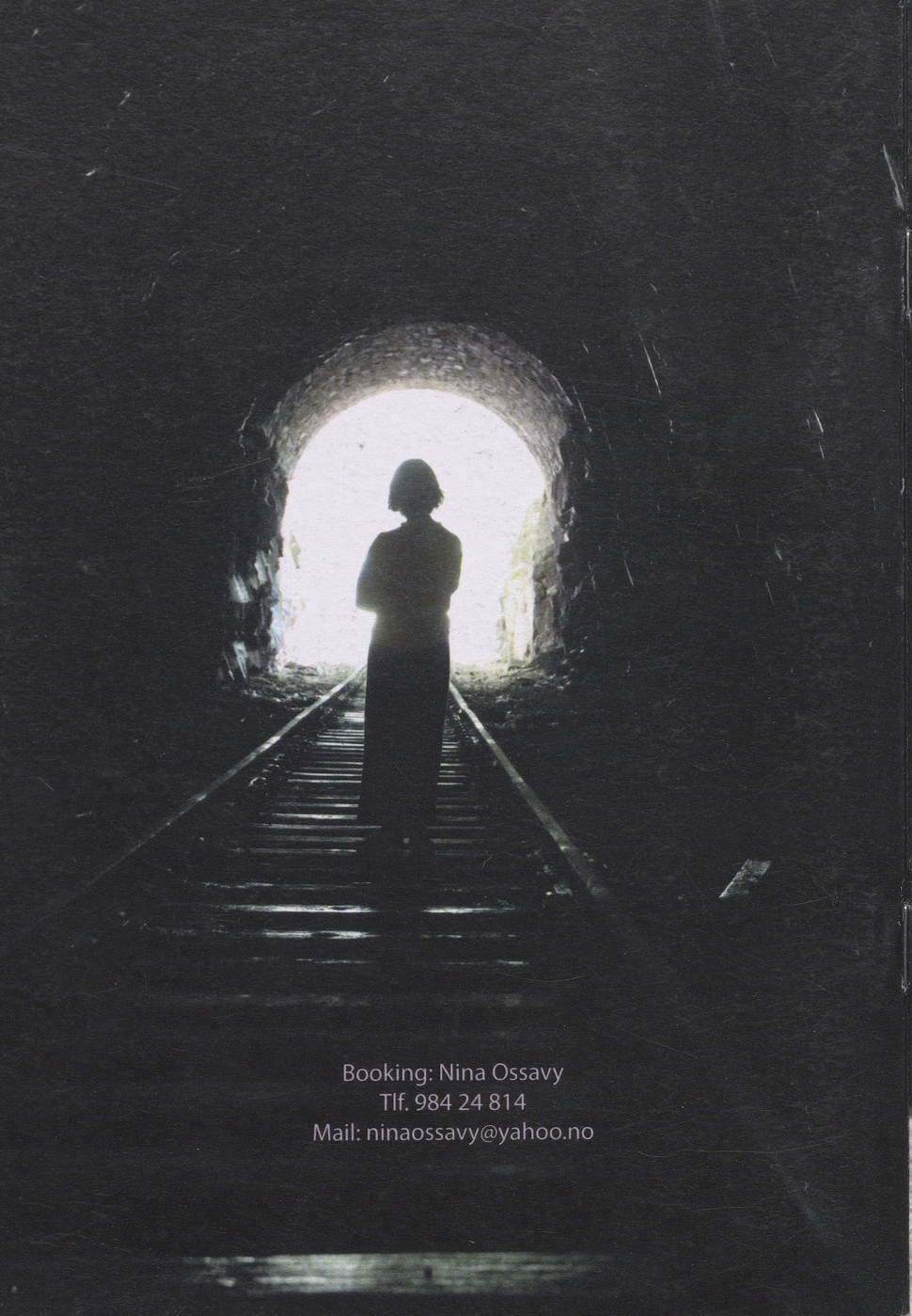
Guro Dale, Elisabeth Guttormsen,
Hans Petter Eliassen, Therese Clementsen,
hele staben på Grenland Friteater,
Alma som er med på film og MAMMA.

Sangen blir borte er co-produsert med:

**GRENLAND
FRITEATER**

Booking: Nina Ossavy
Tlf. 984 24 814
Mail: ninaossavy@yahoo.no